

déka, mely szabálytalanul az egész törzs kerületén foglal helyet; s hogy végül maga a dugasz a kéregnek egy semleges rétege.

A dugaszban észrevehető fekete pontok és üregek azon edények származékai, melyek a geszt bélsugaraival össze köttetésben állanak.

(Folytatása következik.)

A nyúl is fölmege a fára.

(Vadász kaland.)

„Egy nyúl sokáig bolonddá tartott“ beszélé előttem egy 60 éves öreg tisztelendő úr, ki aggkora daczára szenvedélyes s fáradhatlan vadász, s jó egészségét, örök tiszta, vidám kedélyét ezen foglalatosságnak tulajdonítja.

„Nem hinné öcsém, hogy a gaz ficzkó fára mászik a kopó elől, s onnét nevet rajta. De hallja a dolgot a miként történt.“

„Egy napon kiballagtam az erdőre nyúlászni, s kopóm — melynek párját hét vármegyében kereshette volna, — rövid idő múlva gyors csiholással jelezé a nyulat. Állást foglalék; jól ismertem a helyiséget és a vadforgást. A csiholás közeledik; figyelek, hol szökik elő a tapsifüles, de im — egyszerre megszűnik a csiholás: a kopó nyomot vesztett. Nem volt szokása. Haszontalan minden várás, a nyúl eltűnt, a kutya hiába kereste, haza kellett mennem. Fúrta a fejemet a dolog, s mihelyt szerét tehetém, ismét azon helyre menék. A kopó ismét rövid idő alatt fölveré a nyulat, s azon helyen, a hol multkor, ismét elveszté. Már most becsület kérdéssé vált nálam a dolog: vén vadászom, hirneves kopóm kifogna egy nyúl! Nem lehet. Hogy nyúl, megismertem a hajtásról; e fölött nem volt semmi kétség. Midőn ismét kijövök, ott foglaltam helyet a hol gondolám hogy kopóm nyomot vesztett. A nyulat csak ugyan megláttam, de nem lőttem rá. Engem az érdekelt, hogy fog ki a gazficzkó rajtam s kutyámon, nem pedig peccenyéje. Most világosan kivehetém merre esik az eltűnés helye, s jövő alkalommal oda állottam.

Hajt a kutya, esihol erősen, szorítja és sebes hajtéssal közeledik; baktatva jön a nyúl egészen felém. Elöttem 4 lábnyi magasságban két ágba szét futó agg tölgy állott. A mint oda ért, körül futotta a fát s egy szökéssel a két ág közé vetette magát, s onnét tekintgetett oda, honnét a esiholás közeledett. Végre megérkezett a kopó, körül futá a fát egyszer, kétszer, nagyobb s nagyobb körökben, — de nyomra nem talált. Ekkor arczomhoz emelém fegyveremet, czélba vevém a villázat közepén diadalt ülő gazficzkót; — a fegyver dördült s kutyám legnagyobb örömeire halva hengeredett le biztosnak vélt helyéből nyúl komám. Vén csaló volt.“

Hasonló esetet két más személytől is hallottam még. Az egyik véletlenül állott ép oly fa elé, hol szegény nyulacska menedéket keresett, de halált talált. A másik pedig útazás közben kopók által szorongatott nyúlat látott azok előtt egy vízmelletti fűzfára menekülni, s az áruló — az oda érkezett vadászoknak kik nem tudták mire vélni a dolgot, hová lett a nyúl, — a fűzfán való rejteket meg mutatta.

Szükség törvényt ront s a nyúl is fölmegey a fára ha szoritják. — Nyulasi Farkas.

Oroszországi erdők és a bölény.

A „Revue des eaux et forêts“ című szaklap f. é. febr. havi számából átvesszük a következő, egy orosz erdész levele után közlött érdekes adatokat europai Oroszhon északi részének erdőségeit illetőleg.

Az archangel-, penn-, olonetz-, vologda- és wintkai kormányzóságok területének 90 száztoliját erdő borítja; de ezen roppant erdőségeknek csak a hajózható folyamok mentében, és öt mérföldnél távolabb nem fekvő részei részesülnek szabályos kezelésben. Ezen roppant erdőségek fogják fel a fehér tengerről jövő zordon északi szeleket, s teszik lehetségessé a földmivelést Középoroszországban; nélkülök ezen aránylag termékeny országrész teljesen sivataggá válnék.